

[Ib Thyregod.]

blive tale om, og det spørgsmål, man så må rejse, er: selv om man kan ønske en noget større bevægelighed, er det så en bedre fordeling, man får ved at indføre en bytteret? Et andet synspunkt, man også må anlægge i denne forbindelse, er hensynet til de nye lejere, de unge lejere, som endnu ikke har nogen lejlighed, de boligløse, som ikke har noget at bytte med og derfor ikke har mulighed for at komme ind i billedet. Ligeledes de saneringsramte, som jo heller ikke har noget at bytte med; de har deres lejlighed i en saneringsejendom, men den er jo ikke noget bytteobjekt.

I virkeligheden må man sige, at bytteretten, hvis den gennemføres principielt, bliver et yderligere privilegium for de privilegerede, nemlig for dem, som har en god lejlighed til en forholdsvis billig leje; de får det yderligere privilegium, at de kan bytte denne med en anden lejlighed, som passer dem i størrelse eller på andre måder. Det vil faktisk vanskeliggøre saneringen, og det vil gøre det vanskeligere for de unge at få lejlighed, og herudover vil det naturligvis også være et indgreb i ejerens og inden for de sociale boligselskaber i lejernes rettigheder.

Det er derfor ikke urimeligt, at dette forslag, som gentagne gange har været fremsat, er blevet afvist af folketingets flertal, og når så hertil yderligere kommer, at der foregår forhandlinger mellem ejere og lejere om disse ting, så må det være naturligt, at man afventer resultatet af disse forhandlinger. Jeg vil også blot nævne den fare, der har været peget på ved forskellige lejligheder, for betaling under bordet i forbindelse med sådanne bytetransaktioner, også en uheldig udvikling.

Det andet punkt i forslaget drejer sig om oprettelsen af en central for boligformidling for større områder. Det er jo sådan i øjeblikket, at boligselskaberne og også bolig-anvisningsudvalgene har kartoteker, og det er klart, at disse kartoteker i øjeblikket overlapper hinanden; de er heller ikke ført à jour, så man kan udmærket tænke sig, at en person står som ansøger flere steder. Måske er han oven i købet ikke længere ansøger, men har blot ikke meddelt det pågældende boligselskab eller boliganvisningsudvalg, at han ikke længere er ansøger til

en lejlighed. Derfor er det klart, at de oplysninger, vi har vedrørende boligbehovet, ikke er tilstrækkelig aktuelle, og der er sådan set behov for bedre oplysninger om dette spørgsmål.

Men derfra og så til at tage et så vidtgående skridt, som der her er tale om ved oprettelse af centralregistre, som yderligere får til følge, at dispositionsretten over samtlige lejligheder inden for såvel den private som den offentlige og den sociale sektor overlades til disse centralregistre, er der meget, meget langt, og det er efter vor opfattelse alt for langt at gå. Det kan ikke være rimeligt, at man i en periode, hvor man går ind for afvikling af restriktionerne, hvor man går ind for normalisering af boligmarkedet, gennemfører så vidtgående og så administrativt besværlige ting som det, der her er tale om. Der rejser sig også et problem i forbindelse med et sådant centralregister; hvis man virkelig kan gennemføre en registrering af alle de boligsøgende, ikke alene dem, som ikke har lejlighed, men også dem, som har en lejlighed, de ikke er tilfreds med, hvorledes skal man så finde frem til en retfærdig fremgangsmåde over for disse, hvem har størst behov osv. Alle de ting må ind i billedet. Det kan vel ikke alene være spørgsmålet om datoen for deres opnotering, der skal være afgørende — det er også det, forslagsstilleren selv er inde på, at der skal tages hensyn til de sociale spørgsmål. Hvorledes skal man så vurdere, hvem der har det socialt største behov i disse tilfælde? Det bliver faktisk en uløselig opgave at gennemføre dette.

Derimod er det rigtigt, at man nok må forsøge på at komme et skridt videre i retning af at opnå en vis form for central boligformidling på et andet grundlag. Men en udvikling på dette område er jo allerede i gang i den forstand, at vi nu går imod kommunesammenlægningerne, som træder i kraft til foråret. Her vil der jo ske det, at de hidtidige boliganvisningsudvalg vil blive udvidet til større områder, nemlig til de nye storkommuner, og derfor vil dette problem, at omegnskommunerne ikke er med i billedet med hensyn til boligformidlingen, ikke længere komme til at foreligge, bortset fra selve hovedstadsområdet, hvor spørgsmålet om kommunesammenlægning eller kommuneopdeling endnu ikke er afklaret. Til-